

חוקן ע"י סוכל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyom.il

חולין דף לב.

שחט פרה אדומה ושחט או פסק עמה כדלהלן, מה הדין?

שחט עמה בהמה אחרת בכוונה, פסק עמה דלעת שלא בכוונה	שחט עמה בהמה אחרת בכוונה, פסק עמה דלעת בכוונה	
לר' נתן: הפרה פסולה - והבהמה כשרה ¹ לרבנן: הפרה כשרה - והבהמה פסולה	הפרה פסולה - והבהמה כשרה	בבהמה אחרת
הפרה כשרה	הפרה פסולה	בדלעת

שחט ושהה בשחיטתו, כמה זמן היא שהייה הפוסלת?

בעוף	בבהמה	
לרב: כדי שחיטת עוף לשמואל ור' יוחנן: כדי שחיטת בהמה	לר' יוחנן: כדי שחיטת בהמה לר' חנינא: כדי הטלה לארץ ושחיטה	לתנא קמא
כדי ביקור טבח חכם לסכינו	כדי ביקור טבח חכם לסכינו	לר' שמעון

חולין דף לב:

נקובת הושט או פסוקת הגרגרת ששחטה, מה דינה?

כששחט את הושט ולבסוף פסק לגרגרת	בפסק את הגרגרת ולבסוף שחט	
היא גם נבלה	היא רק טרפה	להו"א דרבא ²
היא גם נבלה	היא גם נבלה	למסקנא

¹ אע"ג שלא הסיח דעת, מ"מ כיון ששחיטתו כשרה מיפסלא הפרה משום "ושחט אותה - ולא אותה וחברתה" וזהו החידוש בסוגיין דאפי" שיש לומר דאותה ולא חברתה - היינו דוקא בשחט שתי פרות אדומות אבל לא בבהמת חולין, קמ"ל שגם בבהמת חולין אם היתה שחיטתו כשרה הפרה פסולה.

² הקשתה הגמי' ממה שכתוב במתניתין דלכו"ע (אחר חזרת ר"ע) בנקובת הושט ופסוקת הגרגרת הוי גם נבילה, דמתניתין דאלו טרפות שאמרה שנקובת הושט ופסוקת הגרגרת טרפה (ומשמע שלא הוי נבלה), מני. ותירץ רבא, דמשנתנו שמחשיבה לזה גם נבלה, מיירי בשחט ולבסוף פסק - שנפסלה בשחיטה, וכיון שנפסלה בשחיטה לא עלתה לה שחיטה כלל ולכן היא נבלה, ואילו המשנה באלו טרפות מיירי בפסק את הגרגרת ולבסוף שחט, וחשוב שהיתה כאן שחיטה טובה ורק דבר אחר גרם לה להפסל, ולכך הוי רק טרפה ולא נבלה.

הוסף ע"י סוכל עיני הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyom.il

חולין דף לב:

שחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה, או שניקבו בני מעיים, מה הדין? [תוד"ה והדר].

כשאחר כך ניקבו בני מעיים	כשאחר כך ניקבה הריאה	
לרבא: טרפה לר' זירא: כשרה	כשרה	לרש"י ¹
טרפה	לריש לקיש: כשרה לר' זירא: טרפה	לתוס' ²

¹ רש"י מפרש שבדינו של ר"ל בשחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה אין מחלוקת, וכו"ע מודים שחשבינן לריאה אחר שחיתת הקנה כמאן דמנחא בדיקולא, ואין נקיבת הריאה פוסלת. וכל המחלוקת היא בניקבו בני מעיים אחר שחיתת הקנה, דרבא סובר דהוי טרפה, כיון שאין חיות בני מעיים תלויים בקנה אלא בושט. ור' זירא סובר "דאין טרפה לחצי חיות", ואחר ששחט סימן אחד לא שייך בזה פסול טרפות.

² התוס' מסבירים שבאמיתות ר' זירא בא לחלוק על ר"ל, וס"ל דיש טרפה לחצי חיות וכן ס"ל דלא אמרינן אפ"י בשחט את הקנה וניקבה הריאה שהריאה כמאן דמנחא בדיקולא, אלא גם בניקבה הריאה פוסל הנקב, וכ"ש בניקבו בני מעים. ורק הקשה לשיטת רבא שסובר שיש חילוק בין ניקבה הריאה לבין ניקבו בני מעים, וקאמר ליה לשיטתך שאין טריפה לחצי חיות (דכך ס"ל לר' זירא שזה הטעם היחידי לומר שאין טריפה בריאה, ולא ס"ל לסברא דכמאן דמנח בדיקולא - כן הוכיחו תוס' מקושייתו), א"כ גם בבני מעיים הדין שלא הוי טרפה, אבל באמת ר' זירא בעצמו ס"ל שבין ניקבה הריאה ובין ניקבו בני מעיים הוי טרפה וחולק גם על ר"ל וכנ"ל.